

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně: **Z. S.**, bytem P., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 23.5.2014 proti rozhodnutí žalované ze dne 24.3.2014 č.j. X o *invalidní důchod*,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 24.3.2014 č.j. X s e z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou se žalobkyně domáhá přezkoumání *napadeného rozhodnutí žalované ze dne 24.3.2014 č.j. X*, kterým žalovaná zamítla její námitky a potvrdila *rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 6.2.2014*, jímž byla zamítnuta její žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), neboť podle lékařského posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen **OSSZ**) Plzeň-město ze dne 28.1.2014 není invalidní, neboť nejde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav.

Žalobkyně v žalobě mimo jiné vyjádřila nesouhlas s napadeným rozhodnutím ze dne 24.3.2014, neboť jej považuje za nesprávné a zásadně s ním nesouhlasí zejména kvůli tomu, že se u ní dle posudkových lékařů nejedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, avšak z lékařských zpráv jednoznačně vyplývá, že její zdravotní stav, který stručně popsala je dlouhodobě nepříznivý s nejasným výhledem na zlepšení, navíc její pracovní neschopnost trvá již více než rok, tudíž je oprávněně přesvědčena, což již odpovídá invaliditě 1. nebo 2. stupně;

závěrem navrhla zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 24.3.2014 i jemu předcházejícího rozhodnutí ČSSZ ze dne 6.2.2014 a uložit žalované, aby znovu rozhodla, rovněž požadovala náklady řízení, které však nespecifikovala a také souhlasila s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání. (*K výzvě soudu žalobkyně zaslala i kopii napadeného rozhodnutí.*)

V rozhodnutí ze dne 24.3.2014 o zamítnutí námitek žalobkyně žalovaná mimo jiné zdůraznila, že novým posudkem o invaliditě vypracovaným lékařem ČSSZ dne 20.3.2014 bylo zjištěno, že žalobkyně není invalidní dle § 39 odst. 1 zákona, neboť se nejedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona, když dosud není dovyšetřena, nadále u ní probíhá rehabilitace i psychiatrická léčba, takže zdravotní stav nadále odpovídá pracovní neschopnosti (nemocenské dávky končí dnem 12.3.2014 a je podána nová žádost o jejich prodloužení, proto nemohlo být námitkám vyhověno).

Z obsahu vyžádaného posudkového spisu OSSZ Plzeň-město vedeného ohledně žalobkyně a v něm založeného záznamu o jednání a posudku o invaliditě této OSSZ ze dne 28.1.2014 a záznamu o jednání a posudku o invaliditě vypracovaného v námitkovém řízení dne 20.3.2014 ČSSZ-pracoviště Plzeň vyplývá, že žalobkyně není invalidní dle § 39 odst. 1 zákona, neboť se u ní nejedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 23.6.2014 navrhla k důkazu posudek příslušné Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen **PK MPSV** či **komise**) s tím, že rozhodnutí ve věci samé ponechává na úvaze soudu podle závěru posudkové komise. Ze zasláního dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 24.3.2014 bylo dle dodejky žalobkyni doručeno dne 27.3.2014.

V této projednávané věci se jedná o dávku podmíněnou zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve správním soudnictví ve věcech důchodového pojištění posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnců PK MPSV, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění. Z těchto důvodů požádal soud PK MPSV – pracoviště v Plzni o vypracování posudku, který byl vypracován po jednání konaném dne 3.9.2014 za účasti odborného lékaře z oboru psychiatrie, jemuž byla přítomna i žalobkyně. Z obsahu tohoto posudku soud mimo jiné zjistil, že k datu vydání napadeného rozhodnutí byla žalobkyně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona, šlo o invaliditu druhého stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) zákona, ale nešlo o invalidu třetího stupně, protože šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 50%, nedosahoval však více než 69%; datum vzniku invalidity komise stanovila 7.2.2014 psychiatrickým vyšetřením, kdy byla objektivizována chronifikace probíhajícího onemocnění. PK MPSV uvedla, že není v souladu s posudkem OSSZ ani s námitkovým řízením pokud se jedná o závěr, že se u žalobkyně nejedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Z doložených nálezů vyplývá, že se žalobkyně začala léčit u praktického lékaře pro depresivní poruchu v únoru 2013, která i přes léčbu nelepšila, byla předána k léčbě na psychiatrii, kde byla prvně vyšetřena dne 13.9.2013, stav diagnosticky uzavřen jako depresivní porucha středně těžká - doporučena léčba, dále docházela na pravidelné kontroly jedenkrát měsíčně, poslední kontrola dle zápisu v kartě byla 18.7.2014. Při kontrolním vyšetření 7.2.2014, byl stav hodnocen jako

depresivní porucha středně těžká až těžká, s chronizujícím průběhem, obtížně léčitelná, rovněž bylo konstatováno, že pracovní potenciál je zřetelně omezen, z čehož vyplývá, že tímto nálezem je možné zdravotní stav hodnotit již jako dlouhodobě nepříznivý, toto potvrdilo i dodatečně provedené psychologické vyšetření. Komise proto hodnotila jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti depresivní poruchu středně těžkého stupně u osobnosti introvertní, labilní, když vycházela z psychiatrických kontrol a psychologického vyšetření, kde je objektivizována neodklonitelnost deprese, nejedná se o depresivní poruchu neurotickou, proto bylo hodnoceno dle kapitoly V., položka 4c) přílohy k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen **vyhláška**), na horní hranici uváděné procentuální ztráty (30-45%), tj. 45% míry poklesu pracovní schopnosti, přičemž byla vzata v úvahu osobnost žalobkyně, dále i přes léčbu trvající rezistence deprese a tím i sníženou úroveň sociálního fungování. Dále komise uvedla, že tuto míru zvýšila dle § 3 odst. 1 citované vyhlášky o 10% na *celkových* 55% na ostatní zdravotní postižení, která žalobkyni dále pracovní omezují: zatížitelnost horních končetin a v oblasti mobility – zejména postižení rukou, drobných ručních kloubů a chronický bérkový vřed. Pro svůj zdravotní stav žalobkyně není schopna práce psychicky náročné, stresové, noční práce, práce s přetěžováním horních končetin, práce v trvalém stoji nebo chůzi, je schopna práce psychicky i fyzicky nenáročné s možností změny polohy sed stoj. (*Stejnopis posudku byl doručen žalobkyni i žalované.*)

S účinností od 1.1.2010 je stanoveno v § 39 zákona následující:

(1) *Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.*

(2) *Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla*

- a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,*
- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,*
- c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.*

(3) *Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.*

Dle § 26 zákona za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se pro účely tohoto zákona považuje zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než 1 rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než 1 rok.

Podle § 38 písm. a) zákona má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění (soudní řád správní, dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech důchodového pojištění *rozhoduje specializovaný samosoudce*, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.*

Dle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. je *pro soud rozhodující skutkový a právní stav*, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci *k datu 24.3.2014*, a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přiznání invalidity z důvodů uvedených v žalobě. Po doručení shora uvedeného posudku PK MPSV ze dne 3.9.2014 *má soud za prokázané, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované ČSSZ se u žalobkyně jednalo o invaliditu druhého stupně s datem vzniku 7.2.2014*, proto je *žaloba podaná důvodně*, a *soud tedy napadené rozhodnutí žalované ze dne 24.3.2014 bez nařízení jednání rozsudkem zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (výrok I. rozsudku) pro vady řízení* (§ 78 odst. 1, 4 s.ř.s.) *spočívající v nedostatečném posudkovém zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně*, neboť žalovaná si neopatřila ve správním řízení takové důkazy, které by prokázaly skutečný stav věci, jelikož dle citovaného posudku PK MPSV zdravotní stav žalobkyně od 7.2.2014 a tedy i k 24.3.2014 odpovídá druhému stupni invalidity, když míra poklesu její pracovní schopnosti činí 55%. Jelikož datum vzniku invalidity bylo stanoveno dnem 7.2.2014, nebyl dán důvod ke zrušení předcházejícího rozhodnutí ze dne 6.2.2014.

Po právní moci tohoto rozsudku bude žalovaná vycházet ze zjištění, že žalobkyně je invalidní pro invaliditu druhého stupně od 7.2.2014, o čemž vydá rozhodnutí, které bude mimo jiné obsahovat i důvod vydání rozhodnutí – vznik invalidity od uvedeného data, čímž bude realizovat rozsudek Krajského soudu v Plzni sp.zn. 16Ad 30/2014-35 ze dne 15.9.2014, když rozhodnutí o invalidním důchodu by byla vydala žalovaná i v případě zjištění invalidity žalobkyně již v řízení o námitkách.

V zákoně o důchodovém pojištění a jeho prováděcích předpisech jsou konstruovány podmínky, které musí pojištěnec splnit, aby mu mohl být přiznán invalidní důchod, velmi

striktně. Při posuzování nároku na invalidní důchod je tedy možno vycházet pouze ze zdravotního stavu žadatele (pojištěnce), tedy přiznané invalidity, za současného splnění další zákonné podmínky, a to potřebné doby pojištění stanovené v § 40 odst. 1 písmeno f) a odst. 2 zákona: *Potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod u pojištěnce ve věku nad 28 let činí pět roků a zjišťuje se z období před vznikem invalidity, a to z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků.*

O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně sice požadovala v žalobě náklady tohoto řízení, které však ani v průběhu řízení nijak nespecifikovala, proto jí nebyly přiznány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 15. září 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně